

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.356 van 3 juli 2001
in de zaak A. 81.201/XIV-3340.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te 2100 DEURNE-ANTWERPEN,
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Macedonische nationaliteit, op 3 november 1998 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van
4 september 1998 tot weigering van verblijf met bevel om
het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 81.215 van 23 juni
1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van
het bestreden besluit wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 1999
waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de
kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van

artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster, van Macedonische nationaliteit, België is binnengekomen op 12 november 1997 en zich dezelfde dag vluchteling heeft verklaard; dat bleek dat verzoekster en haar echtgenoot K. A. reeds op 7 mei 1993 in Duitsland asiel hebben aangevraagd; dat Duitsland bij faxbericht van 10 maart 1998 instemde met de overname van verzoeksters asielaanvraag, in de zin van artikel 8 van het Verdrag van Dublin; dat op 4 september 1998 de beslissing tot

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten jegens verzoekster en haar echtgenoot werd genomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A. F. geboren te Skopje, op (in) 28/03/1968 van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavisch(ië)) die zich vluchteling(e) verklaard heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 8 en art. 9 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990.

Betrokkene heeft in Duitsland een asielaanvraag ingediend en de Duitse Overheid heeft in datum van 12.12.1997 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon.

Wat betreft de kinderen A. Mu. en A. Mo. heeft Duitsland op 12.12.1998 om familiale redenen ingestemd met de vraag tot overname.

Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse Overheid.

(...)"

Overwegende dat verzoekster in een eerste middel aanvoert dat de motiveringsplicht geschonden werd, doordat de bestreden beslissing overweegt dat de asielaanvraag in Duitsland moet worden behandeld, aangezien ze in dit land eerst werd aangevraagd, terwijl verzoekster haar aanvraag in België pas heeft ingediend na teruggekeerd te zijn naar Macedonië, dat het hier

immers gaat om een totaal nieuwe asielaanvraag waar nieuwe gegevens aan ten grondslag liggen, dat het loutere feit dat verzoekster ooit een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland niet de motivering rechtvaardigt dat verzoekster daarom ook automatisch onder de verantwoordelijkheid van de Duitse Autoriteiten zou vallen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeksters asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen op 13 augustus 1997, dat zij zich bij de Belgische Overheden aandiende op 12 november 1997, dat, hoewel zij voorhoudt Macedonië verlaten te hebben op 16 oktober 1997, zij in haar Belgische asielaanvraag geen melding maakt van haar afwijzing door de Duitse Autoriteiten, dat zij geenszins aantoont teruggekeerd te zijn naar Macedonië, dat het hier dus gaat om een verderzetting van de in Duitsland ingeleide asielprocedure;

Overwegende dat verzoekster in de memorie van wederantwoord betoogt dat de verwerende partij geenszins haar argumenten weerlegt;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 mei 1993 in Duitsland reeds een asielaanvraag heeft ingediend; dat deze aanvraag afgewezen werd op 13 augustus 1997; dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van deze eerdere asielaanvraag; dat verzoekster nalaat gegevens aan te brengen waaruit zou blijken dat zij na de afwijzing van haar asielaanvraag door de Duitse Autoriteiten, naar Macedonië zou zijn teruggekeerd; dat de minister van Binnenlandse Zaken derhalve in alle redelijkheid kon overwegen dat de Duitse Overheden bevoegd zijn voor de

afhandeling van de asielaanvraag; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel aanvoert dat de kennisgeving van de bestreden beslissing is aangetast door een nietigheid, doordat de akte van kennisgeving vermeldt "negentienhonderdachten-negentig op postdatum + 1 werkdag", terwijl de kennisgeving niet bij post gebeurde, dat niet kan worden afgeleid op welke datum de kennisgeving is geschied;

Overwegende dat verzoeksters kritiek zint op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing; dat een gebrek in de kennisgeving van een beslissing deze niet vitieert; dat het middel niet ontvankelijk is en dient te worden verworpen;

Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951, doordat een "terugdrijving" naar Duitsland verzoekster geen enkele garantie biedt, dat artikel 33 van de Vluchtelingenconventie zal geëerbiedigd worden, dat verzoekster, blijkens de standpunten van de Duitse beleidsverantwoordelijken, het risico loopt op een terugdrijving naar Servië zonder ernstig onderzoek van haar asielaanvraag, dat de overname door Duitsland dan ook slechts een "tussenstation" is, in het repatriëringsproces naar Macedonië, dat het feit dat verzoekster in dit stadium nog slechts kandidaat-vluchteling is en geen erkend vluchteling, er niet toe kan strekken verzoekster te repatriëren nu haar asielaanvraag reeds in behandeling is, dat de Belgische Overheden dienen te onderzoeken of de terugleiding naar Duitsland geen schending uitmaakt van de toepasselijke wetsbepalingen en de verdragsrechtelijke verplichtingen;

Overwegende dat verzoekster zich beroept op artikel 33 van de Conventie van Genève; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekster de rechtstreekse schending van artikel 33 van het verdrag van Genève niet dienstig kan inroepen; dat het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, doordat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de medewerking inhoudt van de verwerende partij aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 van voormeld verdrag dreigt, dat het bestaan van een tussenstadium bij deze terugwijzing niet automatisch inhoudt dat België zijn verplichtingen zou zijn nagekomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing ertoe strekt verzoekster onder de verantwoordelijkheid te plaatsen van een staat die het EVRM ondertekend heeft; dat Duitsland in dezelfde mate als België gehouden is erop toe te zien dat een uitwijzing niet kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie juli tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.